

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 217.

Tolvte Sæssion.

53de Møde.

Onsdagen den 5te Decbr. Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Det er første Gang, jeg har anet, at man skulde have tænkt paa jydste Jernbaneactier, da Drefunds-fonden blev til; jeg siger, det er første Gang, jeg har anet, at noget Saadant kunde finde Sted. Jeg var — jeg siger nu desværre — fraværende i Rigsraadet dengang man opfandt denne Drefundsfond, men jeg har ikke kunnet tænke mig, og jeg troer ikke, noget Menneſte, uden maaskee nogle ganske faa Indviiede, har kunnet nære denne Tanke; men det er ganske godt, at den Maade er bristet igjennem og kommer frem for Offentligheden. — At slige Ting ikke bør stee, troer jeg Enhver vil erkjende, og lad os derfor møde det, medens Summerne endnu ere smaa og medens vi endnu ere sikke paa, at vi ikke til Betragtningen af Pengetabet komme til at knytte Betragtninger af en langt værre Natur. Jeg gjentaager atter, lad os glæde os ved, at vi kunne sige om de paagjældende Mænd, at vi holde dem rene i denne Sag; thi der kunde være Mange, som vilde tvivle fordi de ikke kunde begribe de Bevæggrunde, der have ledet dem ind paa et saa slibrigt Gebeet. — Det andet Moment, der er kommet frem, og som jeg ogsaa vil udtale mig om, er, at man har sagt: Betenk vel, at den nærværende Indenrigsminister har udtalt, at han ansaae sig bunden. Jeg siger: han kan ikke være bunden, idet-

mindste ikke bunden i den Forstand, som det synes han antager. For det Første har den ærede Indenrigsminister allerede viist os, at han har formaaet at skaffe en Lempelse i den saakaldte Overenskomst, om end kun en lille, og derved har han altsaa viist, at Lempelser ere mulige; men dernæst anseer jeg denne Sag for at være af en saadan Vigtighed, og jeg anseer Udfjæringen af den Art Sagers fremtidige Udvikling for at være saa nødvendig, at jeg, selv vidende om, at der af denne Sag kan opstaae en Conflict med Indenrigsministeren, raader til at fastholde den. Jeg holder mig fuldt overbevist om, at dersom de ærede Ministre ansee deres Bliven ved Statsstyrelsen, som jeg anseer den, for gavnlig og nyttig, saa vil de vide med Hensyn til denne Sag, som ligger ganske inden for deres egne Grændser og aldrig burde havt med den ydre Verden at gjøre, at ordne Forholdene saaledes, at man kan blive tilfreds. — Jeg skal endnu kun tilføie een Ting, og det er, at imod den constitutionelle Usikkerhed i Behandlingen af finantsielle Sager staaer Anvendelsen af Bevillingsmyndigheden som den egentlig eneste Dom. Det, der her foreslaaes, er aldeles ikke noget Nyt; det er ikke noget Fremmed, det er ikke forskjelligt fra hvad vi gjøre, naar vi nægte et Beløb til det Ene eller Andet, som forlanges af os. Den hele Modstand, som har gjort sig gjældende herimod, slutter sig til en Betragtning, som jeg beständig har bekjæmpet og skal bekjæmpe, og som jeg haaber, at Folkethinget i sin Heelhed vil bekjæmpe, og det er den, at Finantsloven skulde bestaae af en Række Opſkrifter, betegnede ved særlige Love, og nogle Smaa-